

Miloš Urban:

Splynutí spisovatele s postavou?

To se mi v knížkách stává často

Irena Jirků

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

V bývalém lomu nedaleko Zbraslavi vyrostlo hlavní město Evropy. Je moderní, zcela soběstačné, dokonalé, ale nežije. Ani neumírá. Čeká. Na koho? Miloš Urban se při psaní nové knihy inspiroval skutečným projektem ne skutečné metropole.

Urbo Kune. Tak se esperantsky řekne „společné město“. Takový přívlastek nese i projekt Město v Lomu studentů architektury ČVUT a Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě. Jejich návrh vznikl z podnětu známého architekta Petra Hájka, který svým žákům zadal prostý úkol – vymyslet soběstačné město pro blízkou budoucnost a zasadit ho do prostoru kamenolomu ve Zbraslavi. Kámen se zde těží od začátku 20. století a určitě ještě několik desítek let bude, ale pak vyvstane otázka, co na jeho místě bude dál. Hluboká jizva v krajině zaroste keři a stromy, anebo je možné ji zabydlet?

Tvář ubývajícího, po patrech rozřezaného kopce inspirovala budoucí architektky k návrhu obrovské stavby, již vymezuje osmdesát zdí. Ty svou výškou a tvarem vlastně kopírují hřebenovou linii původního skalnatého masivu a vytvářejí skelet dynamizující stavby. V různých místech zdí dosahují – vzhledem k terénu – různé délky, od dvaceti metrů až po takřka pět set metrů, což určuje rozměr i 79 takzvaných slotů. To jsou prostory, jež vznikají mezi zdmi: všechny sloty jsou stejně široké (cca 11 metrů), ale mají různou délku.

Každý student si měl vybrat jeden slot a navrhnout, jak by se dal využít. Vznikly v nich tedy obytné čtvrti, obchodní centra, vzdělávací a kulturní prostory, sportovní střediska, kostely a hřbitov, jaderná elektrárna, ale také území s obrovským tobogánem, horolezeckou stěnou či s rozhlednou nebo pěstírnou konopí...

Urbo Kune zaujme organickou siluetou, zvláštním členěním, futuristickým řešením vytápění, zásobování vodou a dalšími technickými nápady. Neexistuje přitom jen na papíře, respektive v digitální podobě, ale studenti vyrobili i jeho klasický trojrozměrný model, který už byl vystaven ve Vídni, Bratislavě a v dalších městech, příští rok poputuje do Tokia.

„Viděl jsem ho poprvé na výstavě v Litomyšli a nadchl mě. Ta zmenšenina sci-fi města je vlastně obrovská (transportuje se v osmi velkých bednách) a velmi krásná. Studenti vytvořili skutečné umělecké dílo, a když jsem si ho prohlížel zblízka, už mi nepřišlo tak nereálné zaplnit to město lidmi,“ říká Miloš Urban.

Známy český spisovatel se připojil ke „stavbě“ v momentě, kdy se už z iniciativy architekta a publicisty Jana Tabora, žijícího v Rakousku, stala součástí rozsáhlejšího evropského projektu, jenž má přivést k bližší spolupráci architektky a umělce ze sousedících zemí. Právě Jan Tabor vymyslel pro celý program název Urbo Kune.

Město v lomu českých a slovenských studentů ho převzalo, a povýšilo tím na imaginární hlavní centrum Spojených států evropských. Teď už zbývalo jediné – dát tomu městu příběh. Román Miloše Urbana Urbo Kune vydalo nakladatelství Argo.

Chápu to správně, že jste napsal román na zakázku?

Spíše na žádost. Petr Hájek, s kterým se znám už mnoho let (on čte moje knížky a já mám rád jeho odvážné baráky a všechny ty experimenty, do nichž se neustále pouští) mě požádal, abych pro město, jež navrhli jeho žáci, vymyslel příběh, a zadal mi souřadnice: název, parcelu, stavbu a účel. To jsem měl respektovat, všechno ostatní bylo už na mně.

Jednou z podmínek byla tedy i – řekněme – proevropská osvěta. Jak jde dohromady s literaturou?

Psát o něčem, co nevzniklo v mé hlavě, jde ke mně zvenčí, je to přitom dost přesně definované, ale nikdy to nebude existovat... Už to mi přišlo riskantní. A k tomu ještě evropská tematika, která mě nikdy příliš nezajímala, natož abych o ní chtěl psát. Román o hlavním městě Evropy? Nesmysl. „Žádná fungující Evropská unie, žádný pseudo Brusel přenesený na Zbraslav to nebude, protože to neumím,“ řekl jsem Petrovi. A on řekl, že to chápe, že ví, že spisovatel není možné nadiktovat požadavky, tak jako to běžně po architektovi chce investor. Měl jen ty své souřadnice, na nich trval, ale já si nebyl ještě jistý. Jenže pak jsem si mohl sáhnout na ten krásný model, začal jsem si ho představovat jako divadelní jeviště a bavit se tím. Studenti se při projektování určitě také bavili, i když uvažovali úplně jinak než já. Oni vymýšleli, jak by to město mohlo hladce fungovat, zatímco já hledal zádrhel. Potřeboval jsem přece drama, když jsem chtěl napsat román.

A tak jste to ideální evropské město, co se ještě nenarodilo, odsoudil k pomalému zániku. Začínáte vlastně na jeho troskách. Ještě stojí, ale nežije, dožívá.

Nefunguje. Je na konci. Ale jako by na něco čekalo, jako kdyby se chystalo na nějaký coming out, po němž začne fungovat jinak, na úplně jiné úrovni. Jedním z hybatelů, který té změně napomůže a naváže spojení s onou neznámou silou, je Mikuláš Jelen. Antikvář, jehož pozval do Urbo Kube s určitým záměrem kdosi neznámý, ten, kdo stojí za městem.

Mikuláš Jelen má nejprve za úkol obnovit a vystavět městskou knihovnu. Jeho předchůdce neuspěl. Mimochoodem – počítali studenti ve svém projektu s knihovnou?

S veřejnou mainstreamovou nepočítali. Vymyslel jsem si ji já, ale musím hned dodat, že když se o ní Pater Hájek dozvěděl a přečetl část mého textu, rozhodl se

přidat ještě jeden slot a nechal knihovnu zřídít. Dnes už ji Urbo Kune má.

Takže architektonický model města, jež nikdy nebude postaveno, se stal reálnou scénou pro román. A ten teď stavbu ovlivňuje.

Určitě by bylo jednodušší napsat román o nějakém charismatickém baráku, který už existuje. Vymyslet do něho tajemný příběh by mě určitě bavilo. Urbo Kune je úplně jiná situace, větší výzva. A je to zvláštní pocit, když vidíte, jak váš text může změnit architektonický projekt. Petr Hájek se samozřejmě radoval, protože přesně tohle si představoval: že se svět architektury a literatury přiblíží, přestože je tak těžké právě tyto dva obory nějak propojit. Na stránkách knihy je to vyjádřeno i ilustracemi. Pavel Růt, jenž je autorem grafické úpravy, je převzal z projektu. Vizualizace, jež vytvořili studenti, se stávají výraznou složkou knihy.

Má tento mezinárodní projekt ještě nějaké pokračování?

Jsou na to navázány i hudební projekty, ale já hudbě moc nerozumím, takže o nich nedokážu nic říct. Uvažuje se také o jednom samostatném uměleckém žánru, a to je film. Pokud vím, zatím je to jen plán ve stádiu úvah a shánění peněz.

Mimochodem – co si myslíte o současné Evropské unii? Má ještě naději jako vaše Urbo Kune?

No... Společná Evropa je výborný nápad, ušlechtilá myšlenka. To si stále myslím, a to bez ohledu na současnou uprchlickou krizi. Samozřejmě, že nás zaskočila, ale kvůli tomu snad nemusíme z Evropy vystupovat. To by bylo hloupé, vždyť na druhé straně čeká Putin, ne? Namlouvat si, že můžeme zůstat sami jako Švýcaři, by bylo pošetilé. Nemáme ani jejich historii, ani tradice, materiál, lidi, ani ty peníze. Takže zpátky na zem a snažit se o lepší Evropu. Ušlechtilé myšlenky se musí vylepšovat, musí se na nich makat tak, aby to nebyly jen krásné teorie, ale reálný život.

[JIRKŮ, Irena. Když román ovlivňuje architekturu. In: *Hospodářské noviny*, 16. 10. 2015, příloha Ego č. 33, ročník I. © 1996–2015 Economia, a. s. Přetištěno se souhlasem vydavatele. Redakčně kráceno.]

Plzeň a Loos? Jedinečné spojení!

S profesorem Christopherem Longem, znalcem středoevropské architektury i designu, o časech, kdy Plzeň byla progresivnější než Vídeň
Jindřich Rosendorf

LIDOVÉ NOVINY

Christopher Long je odborník na dílo Adolfa Loose (1870–1933), podle mnohých nejvýznamnějšího středoevropského architekta první třetiny 20. století a spoluzakladatele světové moderní puristické architektury. Long přijel do Plzně přednášet o způsobu Loosova architektonického myšlení a prohlédnout si kolekci renovovaných bytových interiérů, které zde Loos navrhl. Ty jsou jedním z hlavních magnetů projektu Plzeň – evropské hlavní město kultury 2015.

Adolf Loos působil v Plzni s přestávkami od roku 1907 do začátku třicátých let. Minulý režim jej po roce 1948 jako buržoazního architekta vyškrtl z dějin a o jeho plzeňských realizacích se dlouho téměř nevědělo. Jaké informace jste měl o nich v časech železné opony vy?

O některých jsem věděl z odborné literatury. V osmdesátých letech totiž zpracovali Burkhardt Rukschcio a Roland Schachel podrobný katalog Loosových prací a zmiňují se v něm i o Plzni. Před několika roky jsem v Královském institutu britských architektů v Londýně navštívil velmi úspěšnou výstavu *Adolf Loos – dílo v českých zemích*, kde jsem si své informace doplnil. Nakonec jsem byl požádán i o recenzi na knihu o Loosově působení v Plzni. Vidět jeho realizace ve skutečnosti je ovšem něco úplně jiného než o nich číst nebo si prohlížet fotografie. Je to unikátní zážitek.

V čem?

Oslovilo mě hned několik aspektů – množství zdejších Loosem navržených interiérů i hustota, v jaké jsou rozmístěny na relativně malém prostoru. Na jedné straně jsou to interiéry pro Loose velmi typické, a současně mi přijde zajímavý způsob, jakým tu adaptoval každý jednotlivý prostor podle konkrétních potřeb klientů. Každý z nich měl jiná přání, jiný vkus. Je zře-

telné, že různým způsobem pracoval třeba pro Brummelovu rodinu v domě, u něhož výjimečně zasáhl i do jeho vnějšího vzhledu, a jinak třeba pro rodinu Semlerovu, kde už jde o jakýsi mix plzeňských interiérů s pozdním příkladem Loosovy koncepce „raumplanu“ ve velmi neobvyklé podobě. (*Loosova koncepce interiéru – takzvaný raumplan, tedy prostorový plán – přinášela řešení obývacích místností nikoli v ploše, nýbrž v odstupňování výšek jednotlivých místností podle jejich funkce i symbolického významu, takže místnosti umístěné v různých horizontálních úrovních jsou navzájem propojeny různými schodišti; vrcholnou ukázkou toho je Müllerova vila v Praze – pozn. red.*)

Loosovou specialitou bylo, že se se všemi svými zákazníky spřátelil, což je u architektů neobvyklé. Měl jedinečný způsob, jak s nimi spolupracovat, jak je potěšit. To je podle mě i důvod, proč měl v Plzni tolik zakázek. Každý klient, pro něhož Loos pracoval – ač byl tento architekt povahy spíše výstřední – s ním měl dobré osobní vztahy. Dokládá to i fakt, že dcera jednoho z plzeňských klientů, fotografka Klára Becková, se stala Loosovou manželkou.

Tvrdí se, že v Plzni je vůbec největší koncentrace Loosových bytových interiérů. Skutečně?

To je pravda. V Plzni je dokonce více jeho dochovaných interiérů než ve Vídni.

I přesto, že Vídeň dodnes považuje Loose za „svého“ architekta?

Je to paradox, ale je to tak. Loos ve Vídni žil, najdete tam značný počet budov, na nichž se jako architekt podílel, ale v počtu dochovaných bytových interiérů, které navrhoval – navíc veřejnosti přístupných – vede Plzeň. Ve Vídni dnes zůstávají v podstatě jen dva až tři a dostat se do nich je přitom velmi obtížné. Například vila Moller je nyní sídlem izraelského velvyslanectví a získat povolení k prohlídce trvá i několik měsíců. V Praze je dominantním Loosovým počinem Müllerova vila. Ta je sice sama o sobě jedinečná, ale Pl-

zeň opět reprezentuje početnější a pestřejší mozaiku ukázek Loosova díla, pokud máme na mysli interiéry. Ostatně architektonické plány Müllerovy vily, na nichž spolupracovals Karlem Lhotou, se rodily v Plzni, odkud stavební firma Müller- Kapsa pocházela. Takže i Plzeň, nepočítám-li Loosovo rodiště Brno, může právem považovat tohoto architekta za „svého“.

Ve Vídni je Loos pohřben, tamní galerie Albertina uchovává jeho pozůstatost a Vídeňané žárlivě schraňují sebemenší maličkosti loosovského typu. Ale ve své době tam plně akceptován nebyl. Mohla i tahle okolnost vést k jeho působení v Plzni?

Myslím, že mohla. Jeho začátky ve Vídni byly opravdu těžké. Měl sice kolem sebe nevelký okruh přátel a umělců, pro něž už tehdy byl hvězdným architektem, jenže konzervativní establishment mu nakloněn nebyl. Při jeho příchodu do Vídně vládla secese a oficiálním místům se přičily Loosovy avantgardní názory, kdy v architektuře i užitém umění odmítal cokoli, co brání plnému využití všech funkcí díla. Jeho stať nazvaná Ornament a zločin z roku 1908, jeden z nejvýznamnějších architektonických esejů 20. století, v níž jako brilantní teoretik zaútočil na maskující zdobnost, způsobila poprask. Formuloval zde svůj názor, že ornament je znakem těch, kdo jsou kulturně méně vyvinutí. Tvrdil, že ornament je přípustný jen v umění, ale nepřipustný v kategorii předmětů denní potřeby. Rozvoj kultury byl podle něj synonymem odstranění ornamentu z předmětů denního použití.

Šlo přitom o strategii, kterou měl důkladně rozmyšlenou už od roku 1898. To se týkalo i jeho vnímání harmonie, které rozuměl jako intelektuálnímu konstruktu reflektujícímu kulturní úroveň národa. Známa je jeho aféra z roku 1911, kdy pro svoji první opravdu velkou veřejnou zakázku – obchodní dům Goldman & Salatsch na Michalském náměstí ve Vídni – zvolil modernistický, střídmý styl bez dobových secesních dekorací. Tím rozčilil panovníka Františka Josefa I. natolik, že císař opustil svoji dlouholetou rezidenci v protějším paláci Hofburg, aby se na „Looshaus“ nemusel z okna dívat.

Do Plzně se Loos dostal čirou náhodou, skrze vzdáleně příbuzenský vztah novinaře, spisovatele, příslušníka vídeňské bohémy a Loosova přítele Karla Krause s tehdy ještě budoucími novomanželi Hirschovými z okruhu plzeňské továrnické smetánky. Ti byli okouzleni stylem Loosových vídeňských interiérů natolik, že jej pozvali, aby navrhl i jejich nový byt v Plzni. Pro Loose to tehdy mohla být vítaná změna. V poměrně bohaté, průmyslové, moderní a rychle se rozvíjející Plzni byl totiž na rozdíl od konzervativní Vídně vítán s otevřenou náručí a na dobové předsudky tu nenarážel, naopak.

Prakticky všichni Loosovi plzeňští klienti pocházeli z dobře situovaných židovských rodin. Mnozí z nich pak zahynuli během holokaustu. Měla tato okolnost podle vás na soubor zdejších Loosových interiérů dopad?

Jeho plzeňský příběh je z tohoto pohledu výjimečný. Nikde jinde u něj zmíněná konstelace nenastala v tak rozsáhlé míře. Díky práci pro židovské klienty, kteří si v rámci své komunity předávali příznivé reference a doporučení na něj, se tento architekt hluboko vtisknul do sociálních a kulturních dějin města. Vinou nacistického vraždění Židů za druhé světové války a brzkého nástupu komunismu po jejím skončení se však neměl do opuštěných Loosových interiérů kdo z původních obyvatel vrátit. Byty zůstaly opuštěné, případly státu. A ten je nechal buď prázdné, nebo do nich nastěhoval lidi, kteří o tom, v jak vzácných interiérech bydlí, neměli potuchy. Na Loose se – coby komunistickému režimu nepohodlnou osobnost – zapomnělo.

Některé objekty sice byly během následujících desítek let nenávratně poškozeny, více než polovina z Loosem asi třinácti původně navržených interiérů se ovšem – snad paradoxně vlivem nečinnosti – našťěstí zachovala. Zůstaly zakonzervovány a teď je lze postupně odborně a citlivě renovovat. Kdyby se historie vyvíjela jinak a v bytech by se dál běžně bydlelo, zřejmě by se v průběhu času měnily, modernizovaly a původní Loosova stopa by možná vymizela úplně. Fakt, že některé zůstaly takhle prakticky nedotčené, je tudíž opravdu ojedinělý.

Jste odborníkem na Loose. Jaké bylo vlastně vaše první setkání s jeho dílem? Co vás k němu přivedlo?

Před více než třiceti lety jsem studoval architekturu v Mnichově a roku 1981 jsem odtamtud zajel navštívit své přátele do Vídně. Byl jsem tehdy nadšen rakouským architektem Josefem Frankem, psal jsem o něm disertační práci. A během ní jsem si uvědomil, že Frank byl skutečným žákem a pokračovatelem Adolfa Loose. Často se říká, že opravdovými Loosovými žáky byli Karel Lhota nebo Heinrich Kulka. Ale podle mého názoru pro něj pouze pracovali. Duchovně jsou pravými následovníky Josef Frank, Oskar Strnad nebo Rudolph R. Schindler. To jsou dědici, kteří uchopili poselství Adolfa Loose a rozvíjeli je dál. Já se tehdy nadchl pro Loose při práci o Frankovi. Dostal jsem se k němu tedy jaksi zpětně, oklikou a proti proudu času, což nebývá úplně obvyklé. Později jsem o něm začal publikovat – dvě ze svých sedmi knih jsem věnoval právě jemu. A nyní dokončuji osmou a devátou, vyjít by měly snad už v příštím roce.

Působíte na Texaské univerzitě v Austinu. Adolf Loos v USA koncem 19. století – v Chicagu, později i v New Yorku, Filadelfii a jinde – sbíral své první zkušenosti; ovlivnil jej také americký architekt Louis Sullivan. Znají Loose dnešní Američané?

V odborných kruzích je samozřejmě známý, i zasvěcence zajímá ovšem hlavně jeho tvorba z pozdější doby – slavná je hlavně jeho idea raumplanu. Že několik let působil v USA, o tom se mnoho neví. O jeho pobytu chybí dostatek přesných podkladů. Osobně si myslím, že ho inspiroval zejména americký způsob života, velmi odlišný od života v tehdy císařském Rakousku-Uhersku. Také některé dochované zápisky samotného Loose se zabývají spíše tím, jak Američané žili, než tím, co stavěli.

Zmínil jste, že po návratu do Evropy a snaze prosadit se ve Vídni narážel na dobové předsudky, nebyl plně pochopen. Je podle vás Loos nyní už doceněn? A pochopen?

Vyslovím – možná pro někoho trochu kacířskou – domněnku, že v součas-

nosti je Loos oceňován snad až příliš, ale pochopen je dosud málo. Existuje mnoho mýtů – jaký byl, co dělal, v co věřil... Pro mnohé mladé architekty je Loos ikonou, ale rozumějí mu v plné šíři? Troufám si o tom pochybovat. Pro řadu mladých architektů byl hrdinou už za svého života, brali si z něj ovšem pou-

ze to, co konvenovalo jejich vlastním představám o modernismu, a naopak některé z jeho zásadních myšlenek do slova mijeli. Důležité přitom podle mě je, že Loos nikdy nebyl zastáncem myšlenky, podle níž modernismus znamená odmítnutí historie. Tím se od mnoha tehdejších ortodoxních modernistů lišil.

Ve 20. a 30. letech minulého století byla tato jeho myšlenka ovšem obtížně přijatelná i pro jeho obdivovatele.

[ROSENDORF, Jindřich. Plzeň a Loos? Jediné spojení! In: *Lidové noviny*, příloha Orientace, 5. 9. 2015 © 2015 MAFRA, a. s. Přetištěno se souhlasem vydavatele.]

-tb-

TISKOVÉ ZPRÁVY

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

MMR vydává publikaci **Bydlení v České republice v číslech**

Ministerstvo pro místní rozvoj na svých webových stránkách poprvé uveřejňuje publikaci zpracovanou Odborem politiky bydlení – tzv. zkrácenou verzí „Vybraných údajů o bydlení 2014“ pod názvem „**Bydlení v České republice v číslech (září 2015)**“. Publikace je určena široké veřejnosti a uvádí, kromě základních statistických údajů, rovněž informace o podporách poskytovaných MMR a SFRB. První část obsahuje, mimo základních údajů o bydlení ze SLDB 2011, také data o obyvatelstvu, bytové výstavbě, dostupnosti bydlení a výdajích domácností na bydlení. Ve druhé části se publikace zaměřuje na bytovou politiku a realizovaná podpůrná opatření.

[Tisková zpráva MMR z 21. 10. 2015. Dostupné z: www.mmr.cz]

Karla Šlechtová poskytne obcím 450 milionů na územní studie

Ministerstvo pro místní rozvoj vyhlásilo dne 9. října 2015 již 9. výzvu v integrovaném regionálním operačním

programu (IROP) s názvem „Územní studie“. Výzva se týká zpracování územních studií pořizovaných podle stavebního zákona. Podporovány budou územní studie zaměřené na řešení krajiny a územní studie zaměřené na veřejnou technickou infrastrukturu, veřejnou dopravní infrastrukturu nebo na veřejná prostranství.

„*Územní studie obcím pomáhají s lepším využitím konkrétních území. Často také dokáží nalézt odpovědi na nelehké otázky při plánování dalšího rozvoje s ohledem na potřeby obyvatel. Pro obce s rozšířenou působností máme nyní připraveno 450 milionů korun na zpracování těchto studií,*“ uvedla ministryně pro místní rozvoj Karla Šlechtová.

Podpora je zaměřena na zpracování územních studií veřejné technické infrastruktury, veřejné dopravní infrastruktury, veřejných prostranství nebo také na komplexní řešení krajiny. Územní studie lze realizovat na celém území správního obvodu obce s rozšířenou působností. Příjemci podpory mohou být pouze obce s rozšířenou působností. Celková alokace výzvy je 450 mil. Kč a z toho 382,5 mil. Kč je z Evropského fondu pro regionální rozvoj.

Žadatelé mohou žádosti o podporu podávat od 29. října 2015 do 31. března 2017, přičemž žádosti budou hodnoceny průběžně podle data předložení. Realizace projektů pak musí být do-

končena nejpozději 31. prosince 2019. Výzva „Územní studie“ patří pod specifický cíl 3.3 Podpora pořizování a uplatňování dokumentů územního rozvoje.

Projekty je možné konzultovat s kontaktními pracovníky Centra pro regionální rozvoj České republiky v jednotlivých krajích. Kontakty na tyto pracovníky jsou k dispozici na webových stránkách www.crr.cz/cs/crr/kontakty-iop-irop/. Na adrese www.dotaceEU.cz/IROP budou dnes zveřejněna Specifická pravidla výzvy pro žadatele a příjemce. Žádosti o podporu budou přijímány v elektronické podobě v aplikaci MS2014+ na adrese <https://mseu.mssf.cz>.

Harmonogram dalších plánovaných výzev IROP na rok 2015 je k dispozici na webových stránkách www.dotaceEU.cz/cs/Microsites/IROP/Dokumenty.

[Tisková zpráva MMR z 9. 10. 2015. Dostupné z: www.mmr.cz]

Mezinárodní síť schválené v 1. výzvě OP URBACT III hledají nové partnery

Podpořit výměnu zkušeností mezi evropskými městy, posílit kvalitu strategického řízení a podnítit šíření znalostí ve všech oblastech spojených s udržitelným rozvojem měst. To vše nabízí v tomto programovém období českým městům operační program URBACT III. Ministerstvo pro místní rozvoj pomáhá hledat pro tyto aktivity nové partnery a poskytuje odbornou a metodickou pomoc žadatelům a projektovým partnerům prostřednictvím svého národního kontaktního místa.

Zástupci měst mají nyní znovu příležitost připojit se k mezinárodní síti. Novými partnery jedenadvaceti sítí vybraných v 1. výzvě operačního programu UR-BACT III se mohou stát města, městské části, organizované aglomerace, instituce vlastněné městem, veřejná správa na regionální a národní úrovni, státní univerzity nebo výzkumná centra zapojená do rozvoje měst.

Seznam schválených sítí je k dispozici na http://www.strukturalni-fondy.cz/getmedia/53544b6d-ce9f-4ba8-b960-91e55ba598/Brozura_site-prvni-vy-zva.pdf?ext=.pdf.

Informace o prvních i dalších plánovaných výzvách naleznou žadatelé na stránkách www.urbact.cz a www.urbact.eu

Pokud máte zájem o připojení se k síti, kontaktujte prosím vedoucí město dané sítě. V případě dalších dotazů se prosím neváhejte obrátit na národní kontaktní místo na emailu eliska.pilna@mmr.cz.

[Tisková zpráva MMR z 30. 9. 2015. Dostupné z: www.mmr.cz]

Ministryně Šlechtová: Summit OSN je jasným úspěchem

V New Yorku skončil 30. září summit OSN týkající se nové agendy udržitelného rozvoje na období do roku 2030. Za Českou republiku se akce zúčastnila také ministryně pro místní rozvoj Karla Šlechtová. Při následném setkání hlav států nad tématem genderové rovnosti reprezentovala v zastoupení prezidenta republiky. Důležité jsou také výsledky bilaterálních jednání.

V rámci 70. zasedání Valného shromáždění OSN se v New Yorku konalo setkání vrcholných představitelů států a vlády k genderové rovnosti a posílení postavení žen. Ministryně pro místní rozvoj Karla Šlechtová na jednání, kam měly přístup pouze hlavy států, reprezentovala Českou republiku místo pana prezidenta.

Ministryně Šlechtová absolvovala během summitu i mnoho významných bilaterálních setkání. Předmětem byla zejména připravovaná regionální konference OSN „Evropský Habitat“, kterou bude hostit Česká republika na jaře 2016 v Praze. Právě jednání ministryně Šlechtové s generálním tajemníkem OSN pro bydlení Joanelem Closem přesněji definovalo témata pražské konference.

„Hlavním tématem konference, na kterou dorazí na 4 000 hostů z 56 států severní polokoule, bude bydlení v životaschopných městech, ale je potřeba řešit i zcela aktuální problémy i ve vztahu k silné migrační vlně,“ uvedla ministryně pro místní rozvoj Karla Šlechtová.

„Evropský Habitat“ bude jednou z nejvýznamnějších akcí pořádaných OSN k tématu bydlení. Ministerstvo pro místní rozvoj má její přípravu na starost. Svým zaměřením se tato akce v Praze stane jednou z prvních mezinárodních aktivit OSN zaměřených na plnění nově schválených cílů udržitelného rozvoje, k nimž se minulý týden zavázaly všechny členské státy OSN.

[Tisková zpráva MMR z 30. 9. 2015. Dostupné z: www.mmr.cz]

Karla Šlechtová podporuje místní akční skupiny. Na jejich aktivitu poskytnete v nové výzvě z IROP 1,9 mld. korun

Ministerstvo pro místní rozvoj vyhláší další výzvu k předkládání projektů v Integrovaném regionálním operačním programu, tentokrát zaměřenou na zlepšení, zajištění kapacit a schopností místních akčních skupin. Podpora se tak dostane do venkovských oblastí.

„Rozvoji venkova významně napomáhá činnost místních akčních skupin. Ty podporují vytváření pracovních příležitostí, rozvoj místní ekonomiky, infrastruktury a občanské vybavenosti. Právě proto je tato výzva směřována na podporu aktivit těchto skupin,“ uvedla ministryně pro místní rozvoj Karla Šlechtová.

Podporované aktivity jsou zaměřeny na činnosti místních akčních skupin (dále také MAS) zejména při realizaci jejich strategií, posilování absorpčních kapacit nebo hodnocení žádostí o podporu. MAS je nezávislým společenstvím občanů, neziskových organizací, soukromé podnikatelské sféry a veřejné správy, které spolupracuje na rozvoji venkova, zemědělství a získávání finanční podpory z EU a z národních programů pro své území. Aktivity jsou podrobně uvedeny ve Specifických pravidlech výzev pro žadatele a příjemce.

Oprávněnými žadateli jsou místní akční skupiny, které získaly Osvědčení o splnění standardů místní akční skupiny a mají schválenou strategii komunitně vedeného místního rozvoje. Tato povinnost neplatí pro výdaje na animaci školských zařízení. Žádosti o podporu lze podávat od 30. září 2015 do 30. června 2018, realizaci projektů musí MAS dokončit do 31. prosince 2023.

Projekty je možné konzultovat s kontaktními pracovníky Centra pro regionální rozvoj České republiky. Všechny projekty budou administrovány na oddělení administrace OSS v Praze. Kontakty na tyto pracovníky jsou k dispozici na stránkách <http://www.crr.cz/cs/crr/kontakty-iop-irop/praha-oss/>.

Na adrese www.dotaceEU.cz/IROP jsou v den vyhlášení výzvy zveřejněna Specifická pravidla výzvy pro žadatele a příjemce.

Žádosti o podporu budou předkládány v elektronické podobě v aplikaci MS2014+ na adrese <https://mseu.mssf.cz>.

Harmonogram dalších plánovaných výzev IROP na rok 2015 je k dispozici na webových stránkách <http://www.dotaceEU.cz/cs/Microsites/IROP/Dokumenty>.

[Tisková zpráva MMR z 29. 9. 2015. Dostupné z: www.mmr.cz]